

ЄВАНГЕЛІЙСЬКА ПРАВДА

№ 45. 2013 рік

УКРАЇНСЬКА ЄВАНГЕЛІЙСЬКО - РЕФОРМОВАНА ЦЕРКВА

Наближається свято Воскресіння Ісуса. Важливе та радісне свято для всіх християн. Ми будемо святкувати його, згадуючи, що саме в цей день Ісус воскрес із мертвих, смертю смерть подолав. Але в цьому номері газети хотілося б звернути увагу на те, що передувало Воскресінню. На жаль, йтиметься про сумні події: відречення від Ісуса, його страждання, муки та смерть. Про це важко читати, Ми ніколи не повинні забувати цього, адже все це було зроблено для нашого спасіння. Ісус зайняв наше місце, поніс на собі наш гріх і пройшов через ті страждання за наші провини.

У багатьох церквах встановлений навіть суворий піст у цей день на спомин про ті тяжкі страждання, які терпів заради нашого спасіння Ісус. Він віддав Своє життя для того, щоб ми з вами могли жити, могли мати прощення та спасіння. І та жертва Ісуса для кожної Божої дитини є важливою, адже сам великий Господь робив це для нас. Ми з пошаною в серці, з покорою та сумом знаходимося перед Божим лицем і з каючимся серцем визнаємо, що все це Ісус зробив замість нас. Яка велика є Божя любов.

В цьому номері:

**ст.2 проповідь:
"Я розумію твій біль"**

**ст.3-4: Чи потрібно
мити ноги один одному?**

**ст.5-6: "Чи не я то,
о Господи?"**

**ст.7-8: Петро
відрікається Ісуса**

**ст.9-10: Чому було
два розбійники ?**

**ст.11-12: Роздерта
завіса**

«Я розумію твій біль»

Всі 4 євангелісти описують ці страшні дні з життя Ісуса, і кожен раз зменшуючи темп розповіді. Чим ближче стає хрест, тим повільніше стає їх розповідь. Скажімо, для перших 30 років життя Спасителя виділено лише два розділи, тоді як останньому тижню життя Спасителя в Євангелії Івана приділено 7 розділів - тобто третя частина всієї Євангелії. Останній тиждень розписаний майже погодинно. І це вражає, це показує на важливість саме цього моменту в житті Ісуса. Чим ближче стає момент смерті Сина Божого, тим більше стається історичних подій, тим більше виповнюються пророцтва.

Розповідь про розп'яття та муки Ісуса була і залишається самою страшною. На це важко було дивитися, і навіть читати про такі страшні речі також важко.

Місце покарання, як ми читаємо, знаходилося на Голгофі, і було названо в честь того, що по своїй формі ця скеля нагадувала череп. Перед тим, як привести в дію вирок для Ісуса, як написано в двох Євангеліях, воїни запропонували Ісусу випити спеціальну суміш - вино, змішане з гіркою. Євангеліст Марк пише, що це була суміш вина змішаного з миррою. Так чи інакше, це було певний наркотичний засіб, який полегшував біль та притуплював відчуття. Зазвичай, цей напій готували багаті жінки з Єрусалиму. Вони жертвували ці речі, щоб якимось чином допомогти страждальцям.

Отже, цей напій був запропонований і Ісусу, але, як ми читаємо в Біблії, Він відмовився пити. Цікаво, чому Він так поступив? Чому не бажав допомогти собі і полегшити страждання? Можливо, ви подумаєте, що це незначна деталь, яка взагалі не варта нашої уваги. Можливо, краще було б поговорити про більш важливі слова, які Ісус говорив на хресті. Дивно, але навіть такою незначною дією Ісус хотів показати, що Він хоче повністю відчувати весь той біль, який Він брав на Себе за все людство. Він не захотів притупляти біль завдяки тому напою, але, навпаки, пройти через всі страждання до кінця. Чому Він так поступив? Чому хотів відчувати всі ті страждання? Тому, що Він знав, що люди, які живуть на цій землі, також будуть відчувати такі страждання.

Ісус знав, що хтось із нас в певні моменти свого життя буде відчувати себе втомленим, знесиленим, обтяженим. Він знав, що ваше серце може розриватися від горя, відчаю, проблем. Він знав, що Його послідовники будуть терпіти біль. Можливо, цей біль буде не в тілі, але в душі. Біль, від якого немає ліків. Саме тому Ісус захотів до кінця пройти через всі ті страждання та болі, щоб у саму скрутну хвилину нашого життя Він міг би сказати нам: «Я розумію твій біль. Я відчував те саме, і, можливо, навіть більше».

Я особисто не можу прийти до хворої людини, яка терпить біль, і сказати їй, що розумію її страждання. Я можу лише говорити гарні і хороші речі, але я не можу втішити людину, бо ніколи не відчував того, що відчуває інша людина. Я не можу прийти до людини,

яка обтяжена проблемами чи має душевний біль, чи була зраджена, чи була покинута; я не можу втішити таку людину, бо не переживав такого, і навіть не розумію, що відчуває інша людина. Але Ісус до кінця пройшов через це все. Він свідомо йшов до кінця, щоб розуміти нас. Вдумайтеся лише у те, що великий Бог прийшов у цей світ не для того, щоб віддати людям по заслугам за їхні провини, за їхні гріхи, але Він прийшов, щоб зрозуміти нас, зрозуміти наші страждання, наші болі, наше горе. Хто ще міг показати таку любов до людей? Хто ще так багато зробив заради нашого спасіння?

І саме завдяки тому, що Він розуміє нас, ми можемо прийти до Нього, і лише в Нього шукати підтримки, розради, допомоги, втіхи та порятунку. Як може

якийсь божок, якому поклоняються люди, розуміти людину, знати її біль та допомогти їй? Як може Будда чи Магомет розуміти вас, коли вони ніколи не переживали того, що нам доводиться переживати? Як може Марія, або якийсь святий, розуміти вашу тривогу, розпач, нужду, та все те, що вас болить? Як можуть ті, хто вже давно померли, розуміти та співчувати вам? Якщо у вас є проблеми чи біль, чи звернулися б ви до того, хто ніколи не переживав такі речі? Думаю, що це було б просто безглуздо.

Але Ісус, який був на нашому місці, саме він може розуміти, що ви відчуваєте. І якщо Його життя на землі не переконує вас, то це повинна зробити смерть на хресті. Він розуміє, через що вам доводиться проходити. Наш Господь не дивиться на нас звисока, і не насміхається над нашими нуждами та проблемами.

Багато хто уявляє Бога, який сидить десь далеко на небесах, і якого абсолютно не тривожить нічого, що відбувається на цій землі. Ніби Він створив землю та й забув за неї та за людей. Але, насправді, це далеко не так. Він прийшов до нас, щоб відчути на собі наше життя, знати, що нам болить, що нас тривожить. Він свідомо переніс такий же біль, з яким зустрічаються багато людей на цій землі. Він знає наше життя, саме тому Він кличе до себе і хоче допомогти, підтримати, втішити, дати полегшення. Дуже гарно написано про характер Ісуса в посланні до євреїв (4:15): «Бо ми маємо не такого Первосвященика, що не міг би співчувати слабостям нашим, але випробованого в усьому, подібно до нас, окрім гріха».

Брати і сестри, дивна є ця Божя любов. Він на стільки полюбив цей світ, нас з вами, що прийшов, щоб відчувати те, що ми відчуваємо; терпіти той біль, який ми терпимо; пройти через всі випробовування, через які ми проходимо. Наш Господь знає кожен аспект нашого життя. Він великий Бог, який не тільки приніс для нас спасіння, але й кожен день нашого життя може бути нашим радником та утішителем. Він знає наше життя, бо сам пройшов через це все. І він хоче, щоб у будь-яку хвилину нашого життя ми зверталися саме до Нього. І саме в Ньому шукали підтримки та порятунку. Амінь.

Чи потрібно мити ноги один одному?

ніг не обмиєш!». Мається на увазі тут не те, що ноги Петра були настільки брудні, що їх навіть Ісус не міг вимити. Просто Петро не хотів, щоб Ісус настільки принижувався перед ним.

Але на той момент учні до кінця так і не розуміли те все,

на що прийшов Ісус у цей світ. Багато хто з них жив думками, що Ісус прийшов, щоб не принизитися, а навпаки – зайняти трон та керувати Ізраїлем. Саме тому Ісус каже Петру та всім іншим апостолам: *«Що Я роблю, ти не знаєш тепер, але опісля зрозумієш і коли Я не вмию тебе, ти не матимеш частки зо Мною»*. Звичайно, що Петро хотів бути з Ісусом, мати з Ним якусь частку, тому і відповідає: *«Господи, не самі мої ноги, а й руки та голову (вмий)!»*

Справді, в діях нашого Господа були не зовсім зрозумілі для апостолів речі. І перше, що нам варто розуміти – чому так поступив Ісус? Чому сам Бог в людському тілі настільки принизив себе, що виконував рабське служіння? Невже Ісус не міг просто дати завдання для своїх апостолів, чи прочитати гарну проповідь про те, що їм не потрібно гордитися, намагатися буди першими і тому подібне? Чому Він Сам почав мити ноги апостолам?

Здавалось би, знаючи про Свою славу, як Бога, знаючи, що тобі поклоняються всі ангели, Ісус мав би сам сісти за столом, сказати, щоб Йому принесли розкішні ризи, Він мав би скинути царя та зайняти його трон, наказати всім, щоб поклонялися тільки Йому. Здавалось би, так мав зробити Ісус. По крайній мірі, саме цього від Нього і чекали багато євреїв, в тому числі, очевидно, і Юда Іскаріотський. І коли він побачив, що Ісус навіть не думає зайняти трон, Юда дуже розчарувався в Ісусі.

Той вчинок, який Ісус зробив на Таємній вечері, показує все життя та завдання нашого Господа. Саме на це Він і прийшов у цей світ, щоб нести саме принизливе служіння. Ісус прекрасно знав, що Він був рівний Богові, Йому мають поклонятися ангели, Йому належить цілий світ і увесь світ мав би служити Йому. Проте наш Господь сам встає з-за столу, підперізується, бере в руки рушник

Івана 13:1-17

Чи бачили ви коли-небудь таке дійство у сучасних церквах? Можливо, приймали участь? Спробуймо розібратися у тому дійстві, яке зробив Ісус і особливо для нас важливо поміркувати про те, чи маємо буквально виконувати слова Ісуса і так само мити ноги один одному.

У Євангелії від Івана читаємо про довгу розмову Учителя зі своїми учнями на таємній вечері. Саме в тій кімнаті Ісус сказав багато важливих слів, про що Іван пише цілих 5 розділів. Саме в тій кімнаті була і молитва Учителя за учнів та дуже важливі практичні настанови, які послідовники Ісуса мають пам'ятати та виконувати.

Коли всі апостоли зібралися в кімнаті, вечеря вже була приготовлена і стіл накритий. В ті часи не було стільців та високих столів, замість того люди сиділи на якихось килимках біля низького столу. Можливо, займаючи місця біля такого столу, в серцях апостолів знову проявилось таке намагання зайняти кращі місця, бути ближче до Ісуса. Якось Ісус вже був докорив їм за таке намагання зайняти кращі місця. Але тут, на цій вечері, Господь не тільки словами, але й на ділі захотів дати їм та всім інших Його послідовникам урок смирення та любові один до одного.

Як я вже згадав, підлогу в кімнаті на Сході, зазвичай, покривали килимком і при вході в цю кімнату потрібно було скинути взуття, щоб не забруднити цей килим, бо потім на ньому ж потрібно було сидіти. Цей килимок також вважався священним, бо на ньому людина молилася, тому потрібно було скинути взуття. Проте, скинула людина взуття чи ні, але ноги залишалися покритими пилюкою від ходіння по дорозі в пилюці. В наслідок цього встановився звичай мити не тільки руки перед їдою, але й ноги. Помити ноги іншій людині – це було завданням раба, але оскільки ніхто з учнів не мав бажання принизитися, навпаки, більшість хотіла бути першими, тому сам Ісус встав з-за столу, щоб виконати це рабське служіння.

Щоб не пропустити навіть найменшої деталі, євангеліст Іван намагається описати кожну дію Ісуса. Спочатку Ісус встав з-за столу, зняв з себе верхню одягу, взяв рушника, підперезався, налив води до умивальниці та почав мити брудні ноги учнів та витирати їх рушником. Ця дія настільки здивувала та присоромила апостолів, що вони не мали навіть що і сказати. І тільки коли Ісус дійшов до Петра, апостол з подивом каже: *«Ти, Господи, митимеш ноги мені?»* Звичайно, для апостола стало соромно і за себе і за інших апостолів, що вони часто намагаються зайняти перші, вигідніші позиції, бояться поступитися місцем, а їхній Учитель настільки принизив Себе, що виконує ту роботу, яка навіть для раба була б приниженням. Тому апостол і каже Ісусу: *«Ти повік мені*

та воду і, ставши подібний до раба, починає мити ноги апостолам. Він прийшов не для того, щоб Йому служили, але щоб самому послужити для людей. Він прийшов не для того, щоб за Нього помирили, але Сам помер на хресті за гріхи людей. Всіма цими речами наш Господь хотів показати Божу любов до людини, наскільки Отець Небесний любить Своїх дітей та не бажає, щоб вони загинули у гріхах. Своїм приниженням, смиренням, тою жертвою на хресті Ісус був подібний до жертвенного ягнятка, яке приносилося в жертву за гріхи людей. Ісус, як Агнець, який помер за наші гріхи на хресті, пройшов увесь той шлях приниження, ганьби, рабського служіння заради того, щоб заплатити за наші гріхи.

Є ще одна важлива річ у тому поступку Ісуса та Його словах, у 15 вірші написано: «Бо то Я вам приклада дав, щоб і ви те чинили, як Я вам учинив». Звичайно, у багатьох людей виникають питання: «Що насправді мав на увазі Господь? Невже Він мав на увазі, що всі ми буквально повинні мити ноги один одному?»

Всі ми знаємо, що, наприклад, римо-католицька церква розуміє ці слова буквально. Один раз у рік перед Пасхою Папа Римський, як голова церкви, публічно миє ноги 12 спеціально приготовленим для цього біднякам, які уособлюють в собі 12 апостолів. Думаю, не потрібно пояснювати, що скоріше за все це схоже на шоу, ніж на акт смирення та покори. Перш, чим ті 12 людей потраплять до Папи, вони мають добре вимитися, більш-менш порядно вдягтися, мають пройти через цілу гвардію охорони, їх перевіряють на детекторі, чи не принести вони зброї, після цього їм години 2-3 пояснюють, як потрібно себе вести, куди стати, що не можна казати і як кланятися та хреститися перед «намісником Бога на землі». Все це настільки комічно виглядає зі сторони, хоча для багатьох служителів Божих так необхідно понизитися, а не возвеличуватися.

Ми маємо розуміти, що перш за все Ісус дав для всіх нас приклад смирення, покори, і саме в цьому ми всі повинні навчитися в нашого Господа. Якщо ви подивитеся на багатьох сьогоднішніх таких священнослужителів вищого рангу, на дорогих броньованих автомобілях, на їхніх охоронців, яких у декого є більше, ніж апостолів у Ісуса; на хороми, в яких живуть такі люди, і куди вас навіть до воріт не

допускають; якщо подивитеся на те, як прості віруючі їм руки вицілюють, тоді розумієш, що дуже вдалий та актуальний приклад дав для всіх нас Христос, хоча такий він тяжкий для багатьох. Напевно, цей приклад Ісуса став більш актуальним у наш час, бо всі ми є свідками того, як багато зловживань є з цим смиренням.

Чи легко було б

для вас особисто взяти посудину з водою і вмити ноги людині? Думаю, що легко. Це можна організувати як шоу: «дивіться, який я праведний, що навіть ноги можу помити!» Все це легко зробити, але *спробуйте без умивання ні показати своє смирення, показати свою любов до ближнього, принизити свою гордість. Спробуйте поставити інтереси свого ближнього вище за свої, спробуйте допомогти, не очікуючи нічого взамін, спробуйте поступитися кращим місцем, спробуйте зробити добро своєму ворогу, як колись Ісус влив ноги людині, яка через пару годин видасть Його на смерть.* Ось це є важко, навіть дуже важко. Але саме такого смирення, покори та любові до ближнього вимагав Ісус від Своїх послідовників. Саме в цьому Ісус дав нам приклад, і хоче, щоб ми поступали так само.

Якщо ми є християнами і хочемо бути схожими на свого Учителя, тоді нам потрібно починати з того, що робив наш Господь – проявляти смирення. Навіть якщо людина прочитала кілька разів Біблію, знає доктрини та вчення всіх церков, багато говорить про християнську віру, але не має любові та смирення – тоді все це ставить під сумнів віру такої людини взагалі. Якщо людина гордиться своїм багатством, посадою, статусом чи освітою, якщо така людина не вважає за потрібне виявити повагу до ближнього, допомогти йому, навіть якщо доведеться «переступити через себе», тоді така людина даремно називає себе християнином, бо не хоче виконувати того, що настановив Господь. Коли Бог

бачить у нашому серці смирення та покору, тоді Бог робить з такої людини нове творіння, призначене для служіння Богу та людям. Як важливо нам всім пам'ятати та виконувати цю настанову нашого Господа. Пам'ятаймо той приклад нашого Господа і давайте будемо служити одне одному, як і Христос послужив нам.

А коли настав вечір, Він із дванадцятьма учнями сів за стіл. І, як вони споживали, Він сказав: Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене... А вони засмутилися тяжко, і кожен із них став питати Його: Чи не я то, о Господи? А Він відповів і промовив: Хто руку свою вмочить у миску зо Мною, той видасть Мене. Людський Син справді йде, як про Нього написано; але горе тому чоловікові, що видасть Людського Сина! Було б краще йому, коли б той чоловік не родився! Юда ж, зрадник Його, відповів і сказав: Чи не я то, Учителю? Відказав Він йому: Ти сказав... (Матв.26:20-25)

У даній проповіді хотів би з вами поміркувати про Юдину зраду. Нічого доброго чи повчального немає в цій історії, лише сумні речі. Якби я був автором Євангелії, то волів би про того Юду ніколи не згадувати, бо, здається, він опоганює самих апостолів та є темною плямою в історії життя Ісуса Христа. Знаючи того Юду, його вчинки, злочинство, ми можемо осуджувати вчинки того апостола. Дивно, що він робив з Ісусом 3 роки? Ще більш дивно, що він разом з якимось іншим апостолом навіть ходив по містах та селах і проповідував про Ісуса, можливо, навіть чудеса робив, лікував хворих. Цікаво, про що проповідував Юда? Про покаєння, чи може про прийняття Ісуса в своє серце?

Якби я був автором Євангелії, то про таку людину ніколи і не згадував би. Але, тим не менше, всі чотири євангелісти пишуть про нього, про його вчинок, про зраду. Як ви думаєте, чому в житті Ісуса Христа мусив бути такий чоловік? Чому взагалі потрібна була така зрада? Невже не можна було, щоб Ісуса просто прийшли та арештували? Чому потрібно, щоб хтось видавав Ісуса на смерть, був зрадником? Кого уособлює в собі той зрадник на ім'я Юда? Що Господь хотів показати для нас через життя та вчинок того чоловіка?

Була вечеря перед Пасхою. Ми читали, що учні приготували вечерю в якійсь кімнаті та зібралися всі разом. В той вечір Ісус багато чого розповів для Своїх послідовників, дав важливі приклади смирення, показав наскільки Він любить їх. Звичайною темою розмови в той вечір була історія виходу ізраїльського народу з Єгипту. Але євангеліст Матвій починає свою розповідь про ту тасмну вечерю відразу зі слів Ісуса про зраду: «Поправді кажу вам, що один із вас видасть Мене...». Зауважте, що Христос наперед знав про зраду. Це ми з вами живемо і не знаємо, що з нами буде завтра, та як з нами поступлять друзі чи рідні. Але Христос знав про все те, що з ним станеться. І той факт, що Ісус знав наперед, як з ним поступить найближча людина, показує не тільки терпіння та смирення Божим планам, але й велику любов до того зрадника. Як би ви поступили, коли б знали, що ваш найближчий друг через три роки видасть вас на покарання? Щоб ви відчували до тієї людини, яка називає вас учителем, другом, але ви знаєте, що через певний час ця людина завдасть вам дуже багато болю? Тепер уявіть собі, як мав почуватися Ісус всі ті три роки.

Очевидно, вибираючи Собі 12 апостолів, Ісус знав про Юду, про те, ким він буде, і що він зробить. Звичайно, щодо цього у нас є дуже багато запитань, але ми повинні зрозуміти, що на все у Господа були Свої

плани. Христос показав Юді Своє служіння, дав йому повне об'явлення про Себе, показав, що саме Він той Месія, Якого чекали юдеї тисячі років. Господь зробив все для того, щоб цей грішний чоловік повірив у Нього, прийняв спасіння. Але так не сталося. Бог бачив усі вчинки Юди, і вибрав його, щоб той робив згідно його духовним падінням. Бог просто відступив від нього і не зупинив Юду. І, знаючи людську гріховність, Господь знав, до чого ця гріховність може привести. І саме ця гріховність привела Юду до того, що той пішов до первосвящеників, які навіть не сподівалися цього, і пообіцяв за певну нагороду видати Ісуса.

Коли в Ісуса був привід, Він не раз казав оточуючим про зраду, страждання та смерть. Він казав також і про зраду, але тепер на цій останній вечері Ісус дав зрозуміти, що зрадник є серед них.

Далі ми з вами подивимось на реакцію апостолів, як вони сприйняли ту звістку, що серед них є зрадник. Це дуже цікава реакція, і саме та поведінка апостолів є головною темою проповіді. Перша реакція апостолів, про яку згадує Матвій – це те, що апостоли тяжко засмутилися. Та звістка, що їхній Учитель буде зраджений, звичайно, що мусила засмутити апостолів. Особливо їм було сумно, що це зробить один з них. Вони могли ще уявити, що зрадником може бути якийсь фарисей, або ж якийсь учень, який відійшов від них. Але те, що зрадником буде один з апостолів – було ганьбою для їхнього братства. І саме це засмутило їх.

Знаєте, навіть в цьому є також певний урок для нас, бо добре, якщо ми переживаємо за гріхи інших людей, особливо тих, хто займає певне положення в церкві.

Добре, коли переживаємо за інших, чи турбуємось про святість церкви. Більше того, Ісус спочатку не сказав конкретно, хто буде зрадником, і кожен з тих апостолів переживав за себе. Той, хто знає про силу та спокуси сатани, а також про свої слабкі сторони, не можуть не переживати за себе, бо немає 100% гарантії, що вони будуть святими та безгрішними до кінця свого життя. Чи можете ви бути впевнені, що ви не піддастесь спокусі? Якось апостол Павло писав: «Тому то, хто думає, ніби стоїть він, нехай стережеться, щоб не впасти!»

Саме тому, як пише апостол Матвій, кожен із них став питати Ісуса: «Чи не я то, о Господи?» Зверніть увагу, що вони навіть і не думали підозрювати Юду Іскаріотського. Ми знаємо зі Слова Божого, що Юда був призначений касиром серед 12 апостолів, але він зловживав цим становищем, оскільки привласнював собі частину зібраних грошей. Проте, очевидно, він настільки вселяв довіру, що апостолам навіть в голову не прийшло озиратися на Юду та звинувачувати його в чомусь. Ніхто з них навіть не подумав задати питання Ісусу: «Чи не Юда це Іскаріотський, Господи?» В Євангелії від Івана написано, що навіть коли Господь Ісус конкретно показав на свого зрадника тим, що подав йому кусок хліба і конкретно сказав: «Що ти робиш – роби швидше». Навіть після цього апостол Іван пише, що жоден із апостолів того не зрозумів, чому Ісус так сказав, бо знали, що Юда тримав скриньку на гроші, то деякі думали, ніби каже до нього Ісус: «Купи, що потрібно на свято для нас, або щоб убогим подав що».

Саме важливо і повчально є для нас те, що кожен з тих апостолів не почав показувати пальцем на когось і підозрювати іншого, але кожен з них почав питати: «Чи не я то, Господи?» Не дивлячись на те, що їм навіть думка про зраду свого Вчителя в голову не могла прийти, все ж вони боялися самого гіршого і питали Того, Хто знав їх самих краще: «Чи не я то, Господи?».

Уявіть себе на місці тих апостолів, чи задали б ви Ісусу таке саме питання про себе? Проте апостоли задали таке питання, хоча ми їх називаємо святими людьми та говоримо про їхню сильну віру. Тим не менше, ці святі люди не вказують пальцем на когось, але, дивлячись на своє власне життя, дивлячись на свою гріховну натуру, вони розуміють, що

не можуть похвалитися своєю вірою та досконалістю. Знаєте, в наш час багатьом людям важко визнати свої гріхи, визнати свою гріховну натуру. Багато хто з сьогоднішніх людей на місці тих апостолів показував би на когось іншого, але тільки не на себе. Багато хто бив би себе в груди і доказував би Ісусу, що ніколи такого не зробили б. Але, тим не менше, вже роблять.

Ми звикли осуджувати Юду Іскаріотського, ставитися до того апостола з відразою, ворожістю, але багато хто навіть не підозрює того, що своїми вчинками поступає так само, як поступив колись Юда. Скільки людей в наш час хоч і ходить до церкви, слухає Слово Боже, приймає участь у якихсь церковних справах, може бити себе в груди і заявляти, що він християнин, в той час, коли його серце є далеко від Бога і при першій же нагоді така людина готова зрадити Господа. Скільки разів людина може зраджувати Бога, поклоняючись і шануючи когось чи щось інше ніж Бог? Такі зрадники є не тільки у якійсь окремій церкві, вони є

скрізь, люди, які своїм гріховним життям, своїми злими вчинками додають ще більше страждання для Ісуса. Таким грішним життям багато хто заставляє Ісуса ще більше страждати.

І останнє, що потрібно відмітити. Юда Іскаріотський не просто так був в житті Ісуса Христа та й Біблії в цілому. Мені здається, для того, щоб арештувати Ісуса, а потім стратити Його, не обов'язково потрібен був хтось, кому потрібно було платити 30 срібних монет і хто б зрадив Ісуса. Можна було б це зробити і без Юди. Проте так само, як і дружина Лота, так і Юда Іскаріотський, мають служити пересторогою для всієї церкви. Важливим є тут той факт, що перед тим, як встановити Вечерю Господню, те таїнство з хлібом та вином, Ісус на певний момент заставив апостолів задуматися над собою, перевірити та дослідити самих себе, чи не зраджують вони Ісуса. І тільки коли апостоли помірковували над своїм життям, тільки коли був виявлений зрадник, тільки тоді Ісус дав їм хліб та вино, як символи тіла та крові Ісуса, які будуть віддані за гріхи дітей Божих.

Кожному з нас, подібно до апостолів Христових, потрібно перевірити своє серце, чи немає там ворожби проти Ісуса, чи не схожі ми в нашому житті та поведінці на того Юду Іскаріотського? Нехай Ісус випробує нас і перевірить, чи не йдемо ми грішною дорогою, і нехай допоможе звернути з тієї дороги та йти вузькою стежкою до спасіння.

потрібно було платити 30 срібних монет і хто б зрадив Ісуса. Можна було б це зробити і без Юди. Проте так само, як і дружина Лота, так і Юда Іскаріотський, мають служити пересторогою для всієї церкви. Важливим є тут той факт, що перед тим, як встановити Вечерю Господню, те таїнство з хлібом та вином, Ісус на певний момент заставив апостолів задуматися над собою, перевірити та дослідити самих себе, чи не зраджують вони Ісуса. І тільки коли апостоли помірковували над своїм життям, тільки коли був виявлений зрадник, тільки тоді Ісус дав їм хліб та вино, як символи тіла та крові Ісуса, які будуть віддані за гріхи дітей Божих.

Петро відрікається Ісуса.

Луки 22:54-62

Ця історія є дійсно дуже важливою і повчальною. Ми можемо бачити, що Біблія дійсно правдива книга, адже для чого авторам Євангелій писати такі страшні речі про зраду найближчим учнем Ісуса. Чи розповіли б ви у своїй біографії про такі речі? Напевно, що ніколи. Проте всі 4 євангелісти зі слів апостола Петра, який сам їм розповів про ці події, пишуть про таке відречення. І пишуть вони це для того, щоб показати і нам дуже важливі і повчальні речі. Згодом ми будемо говорити, що саме ця історія може навчати нас.

У таких обставинах, в яких опинився Ісус, Він напевно дуже хотів, щоб Його учні могли підтримати Його, побути разом з Ним, можливо, навіть молитися за Нього. Однак у цей тяжкий для Ісуса час ми не бачимо, щоб Його міг хтось підтримати, посипівчувати, бути поруч. Читаємо лише про одного Петра, який послідував за Ісусом, та і то краще би він пішов додому спати, адже своєю присутністю, і особливо своїм відреченням від Господа, цей Петро ще більше додав страждань для Ісуса. Нашому Господу було боляче також дивитися, як один з Його послідовників, який 3 роки провів з Ісусом, тепер так легко відрікається від Нього.

Давайте цю історію розділимо на три частини і перш за все я хочу розповісти про саму зраду Петра, далі ми поговоримо про значення цієї історії для нас особисто, і на закінчення – про гіркі сльози Петра.

Отже, як же сталося таке глибоке падіння апостола Петра? Взагалі,

це був цікавий чоловік, і напевно ми найбільше знаємо про нього і про його життя, ніж про будь-яких інших апостолів. Чи то він перший завжди хотів скрізь бути, чи то в нього характер такий? Але завжди він відзначався, чи то з хорошої сторони, чи то з поганої. Спочатку Ісус хвалить Петра за те, що той визнає Ісуса за Месію, потім Ісус каже до Петра: „Відійди від мене, сатана”. Далі Петро знову перший на таємній вечері заявляє, що на смерть готовий іти за Ісусом, хоч його за язик ніхто не тягнув, але буквально через пару годин, при найменшій небезпеці, він каже, що взагалі не знає Ісуса. Дійсно, життя апостола було схоже на гори: то висока вершина, то дуже глибока впадина.

У Біблії ми читаємо, що коли Ісуса схопили у Гетсиманському саду, Його відвели у дім первосвященника. Всі учні, які були в той час з Ісусом, повтікали, залишився лише сам Петро, якому було цікаво знати, що буде далі. Увесь цей натовп озброєних людей привів Ісуса до палацу, в якому жив первосвященник. Це був свого роду замок, де був великий двір, і де біля вогнища сиділа прислуга та солдати. Ісуса повели у дім, а Петро, який йшов позаду, підсів біля вогнища, де грілися прислуга. І тут підійшла одна служниця, яка десь, напевно, бачила Петра і каже: „І цей був із Ним”. В цей момент Петро думав зовсім про інше, і запитання служниці було такою несподіванкою, що він розгубився, забув про попередження Ісуса, і, напевно, щоб ця служниця відчепилася, він каже при всіх: „Не знаю я, жінко, Його!”

Можливо, ми можемо собі уявити, що ці слова Петро сказав не подумавши, його думки були зайняті іншим. Після цього Петро відійшов до воріт палацу, щоб його там ніхто не помітив, але і там, через певний час, неждано прийшло друге випробовування для апостола. Інший чоловік впізнав у Петрі апостола, який був з Ісусом. Але і тоді Петро почав заперечувати, що не знає Господа. Він не тільки відрікається, але і клянеться, що не знає цього чоловіка. Ці слова рівносильні тому, якби він сказав, що взагалі не признає Ісуса, взагалі він не є християнином. Чому ж Петро так необачно поступає і говорить такі речі? Невже ж цей самий Петро не залишив всього ради Ісуса? Невже цей Петро ніколи не бачив тих чудес, які робив Ісус, і ніколи не чув тих проповідей, які говорив Ісус? Невже за декілька тижнів перед цим Петро не визнавав Ісуса за свого Господа, Месію і Царя? Невже міг Петро, дивлячись у очі Ісуса сказати, що не знає Його?

Ще через годину третій чоловік впізнає Петра і каже, що бачив Петра разом з Ісусом у Галілеї. На що Петро втретє каже, що не знає ніякого Ісуса, і навіть не здогадується, про що цей чоловік говорить. У

євангеліях Матвія і Марка написано, що Петро не просто промовив ці слова, він почав клястися і божитися, що ніколи не знав Ісуса. Третє відречення було ще гірше за попередні два.

Ми дійсно з сумом і плачем у серці читаємо ці слова, і певним чином дивуємося, чому апостол Петро так поступив.

Декілька годин тому Ісус його попереджував про відречення, про півня, який буде співати, невже апостол міг забути це? Ми можемо собі уявити, що один раз він міг сказати такі слова не подумавши, але зректись Ісуса тричі !!! і ще при цьому клястися і божитися, що не знаєш Ісуса, - це дійсно проблема. Зовсім недавно цей учень приймав хліб і вино з рук самого Господа, він перший клявся, що навіть коли інші учні відступлять від Ісуса, він ніколи не відступить, і готовий навіть на смерть іти за Ним. І ось Петро тричі каже, що не знає Господа. І сталося це в такій ситуації, яка зовсім не загрожувала йому. Можливо, якби це було на суді, де від твого визнання залежало життя, це дійсно велике випробовування, і дійсно багато людей бояться в таких ситуаціях за своє життя. Але тут у трьох випадках Петру не загрожувало зовсім нічого, якась служниця підійшла і сказала, що Петро був з Ісусом. Петро міг спокійно відповісти, що був, і нічого трагічного не сталося б. В словах інших людей також не було жодних погроз, ніхто навіть не намагався схватити Його.

З усього прочитаного і сказаного ми можемо зрозуміти, що ця історія написана у Біблії не даремно. Невже Петро міг так легко забути попередження Ісуса на таємній вечері? Невже він після 3 років єдності з Ісусом міг так легко сказати, що не знає Його? Чому потрібно тричі зрікатися Ісуса, а не 2 чи 4 рази? І взагалі, що Господь хоче сказати нам з вами відносно цієї історії, про яку, не соромлячись, пишуть 4 євангелісти? Що тут є важливого для нас з вами?

Очевидно, ця історія була певним чином схожа на Юдину зраду, і дана була для наступних поколінь, щоб показати, що дуже багато людей будуть схожими своєю поведінкою на тих двох апостолів. Одні можуть дуже легко зрадити Ісуса, інші будуть подібні на апостола Петра, які при найменших випробовуваннях можуть зректись Ісуса і сказати, що ніколи не знали Його.

Саме тому нам потрібно задати питання кожен для себе: чи не схожі і ми у своїй поведінці, діях чи словах на апостола Петра? Давайте подумаємо, чи не відрікаємось і ми Господа не лише нашими словами, але і ділами? Напевно, кожного разу, як апостол Павло чув спів півня, на його очах з'являлися сльози, і він ще раз і ще раз просив пробачення у Бога за те відречення.

Чи не було такого і у вашому житті? Чи завжди ви говорите, що вірите в Бога? У наш час ми не будемо мати переслідування чи інших проблем за нашу віру, як це було за роки комуністичного режиму, проте все

ще велика кількість людей при найменшій небезпеці відрікаються від віри в Бога, від церкви. Інколи молодь потрапляє в такі ситуації, коли в компанії друзів їх запитують про віру, а вони соромляться розповісти. Інколи і дорослі потрапляють в такі ситуації, або ж на роботі, або ж серед знайомих, коли кажуть: «Ні ми не ходимо до церкви чи до тої секти, і Біблію ми не читаємо, ми так як всі». Чи були у вашому житті такі випадки? Можливо саме тому на Реформатських Церквах тут, у Закарпатті, стоїть півень, який застерігає нас, щоб і ми ніколи не відреклися від Господа, чи то словами, чи то ділами.

Однак ми робимо ще більшу помилку, коли соромимось Христа, скривавчи від інших те, що ми знаємо Ісуса, і коли ми відказуємося сповідувати Його тоді, коли нас до цього закликають. Поступати так означає на ділі те саме, що і відректись від Господа.

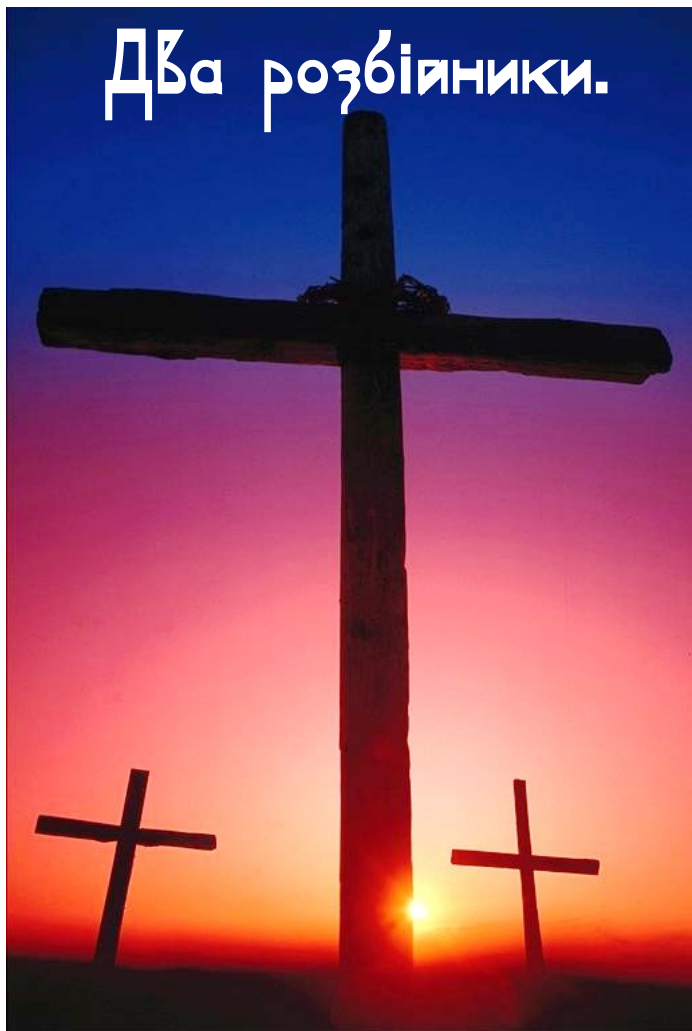
Але говорити про відречення Петра і не говорити про його гіркі сльози, було б неправильно. Двоє учнів Ісусових поступили дуже погано у своєму житті – Юда і Петро, але один був прощений, а інший – ні. Про гіркі сльози розкаяння одного ми читаємо у Біблії, а про іншого – ні. У кінці нашого тексту написано, що коли півень заспівав, Господь обернувся і подивився на Петра. Їхні погляди зустрілися, уявіть собі, як міг Петро після того, що він зробив, дивитися в очі свого Учителя. Далі всі 4 автори євангелій пишуть, що Петро побіг звідти гірко плачучи. Це дійсно були сльози розкаяння, після зробленого він не міг бути щасливий, йому було гірко на серці. І, дивлячись на правдиве покаяння цього апостола, Ісус простив йому. Пізніше Ісус тричі запитував Петра, чи той любить Його і Петро тричі відповідав, що дійсно любить Ісуса. Напевно у кінці цієї історії Петро міг сказати: «Ось так може прощати Господь людину, навіть якщо та зробила дуже багато гріхів. Але

якщо кожен приходить до Господа з гіркими сльозами розкаяння, Бог може простити навіть найбільшого грішника.»

Пам'ятаймо цю історію з життя Петра, ті уроки, які Господь дає через неї для нас. Пам'ятаймо, що навіть найкращі зі святих – всього лише люди, які легко піддаються багатьом слабостям. Пам'ятаймо про всепрощаючу любов Божу, через яку до Господа приходять навіть найбільші грішники. Пам'ятаймо про всі ці речі, щоб і у нашому житті ми ніколи не відрікалися Господа чи то словами, чи то ділами.

Два розбійники.

А один із розп'ятих злочинників став зневажати Його й говорити: Чи Ти не Христос? То спаси Себе й нас! Відізвався ж той другий, і докоряв йому, кажучи: Чи не боїшся ти Бога, коли й сам на те саме засуджений? Але ми справедливо засуджені, і належну заплату за вчинки свої беремо, Цей же жадного зла не вчинив. І сказав до Ісуса: Спогадай мене, Господи, коли прийдеш у Царство Своє! І промовив до нього Ісус: Поправді кажу тобі: ти будеш зо Мною сьогодні в раю! (Лук.23:39-43)

Перш чим пояснювати певні події з цієї історії, хочу вас запитати: Чому у Біблії написана ця історія про двох розбійників, які були розп'яті поряд з Ісусом? Здається, ми мали б сконцентрувати нашу увагу на Ісусі, Його стражданні та смерті за наші гріхи, але навіщо тут зайдено про двох розбійників? І взагалі, чому саме два, а не 1, чи 3? Чому Ісус був посередині, а не крайній зліва чи крайній з правого боку?

По-перше, як написано у пророцтві Ісаї 53:9 та 12 вірші кажуть: „і з злочинцями був похований”. Це пророцтво говорить, що хоч Ісус був безгрішний, проте Його розп'яли поряд зі злочинцями, і вважали Його також злочинцем. Отже, з одної сторони, ці два розбійники були поряд з Ісусом для виконання пророцтва, але в той же час саме ці два чоловіки є прообразами нас з вами у нашому житті та поступках. Ми є дуже схожі або на одного з цих розбійників, або ж на іншого. Саме тому було два розбійники, послідовники одного будуть по праву руку в нашого Господа, і послідовники іншого – ліворуч. Одних Господь забере до Царства Небесного, на інших чекає пекло.

Сьогодні я хочу вам розповісти про три етапи життя цих злочинців, які можна порівняти також з

трьома етапами нашого життя. По-перше, це життя без Бога. Друге – пізнання Ісуса Христа. І третій етап – прийняття або не прийняття Спасителя у своє серце.

Отже, перш за все потрібно розпочати з життя цих двох розбійників, хто вони такі і чому вони стали розбійниками. Їхня історія могла починатися так: в одному єврейському селі народилися по сусідству два хлопчики. З самого дитинства вони дружили один з одним. Забжди гралися разом. Так як у селищі було багато римських солдат з красивим вбранням, то хлопчики часто, переодягнувшись у таку само одягу, і вирізавши з дерева мечі, хотіли стати солдатами. Часто на хлопців скаржилися сусіди, так як граючись, хлопці кривдили менших дітей на вулиці. Згодом, коли хлопці підросли, вони не переставали гратися зі зброєю в руках. Одного вечора ці ігри настільки далеко зайшли, що вони позрабували чоловіка, пристаивши зброю. Це їм стало подобатися і ігри перейшли в справжнє знущання над людьми. Забираючи гроші у людей, вони могли сильно побити людину. І одного разу дійшло до того, що вони навіть убили чоловіка.

Римська влада надіялася, що за грабежі самі євреї покарають цих злочинців, але діло дійшло до вбивства – тут почали діяти закони римської імперії, коли самих тяжких злочинців карають смертною карою на хресті. Тому, коли цих двох втіювали, то засудили до страти через саму ганебну кару – розп'яття на хресті. Разом з ними мали розп'яти ще одного розбійника – Варавву. Але так як по традиції на Пасху потрібно відпускати одного зі злочинців на волю, то народ вибрав саме його. Тому на Голгофі стояли три хрести, один – на якому був Ісус, а по праву і ліву руку від Ісуса – двоє злочинців.

Я на хвилинку зупинюсь із розповіддю, і хочу пояснити, чому ми можемо провести паралель між цими двома злочинцями та нами. У житті кожної людини був чи навіть зараз є етап, коли люди не знали про Бога і жили без Нього. Як написано у Ісаї 53:6: „*Усі ми блудили, немов ті овечки, розпорозились кожен на власну дорогу*”. Усі ми були схожі на тих злочинців, які чинять злочин проти Бога. Тут використано слово „усі”, кожна людина, яка не слухає Господа, яка зробила у своєму житті багато гріхів, усі такі люди в очах Господніх є злочинцями, подібними на тих двох поряд з Ісусом.

Але рано чи пізно у нашому житті ми починаємо дізнаватися про Ісуса, чи то через проповідь, чи через якусь гарну християнську пісню, чи ще через щось. Це вже є другий етап нашого життя, в якому ми також схожі на тих двох розбійників. Вони могли чути дещо про Ісуса, могли чути Його чудеса, які Він робив, про Його допомогу для нужденних. Вони чули, що Ісус називає Себе царем юдейським, Месією. І коли ці двоє злочинців зустрілися з Ісусом, перша їхня реакція була щодо Ісуса – це сміх. Вони насміхалися і глузували з Ісуса, хоча самі йшли на місце розп'яття. Як написано у Матвія і Марка, що „*насміхалися з Нього й розбійники, що з Ним були розп'яті.*”

Яка є перша реакція людей у наш час на проповідь, чи навіть прості слова про Бога? Дійсно, більшість людей, яким ви розповідаєте про Бога, починають насміхатися: „Та що ти мені розповідаєш, я сам все знаю. Навіщо мені якийсь Спаситель, якщо я сам себе можу спасти, та і гріхів у мене немає багато, я за них свічку поставлю у церкві і все”. На жаль, у багатьох людей така реакція на слова про спасіння, покаєння.

Як спочатку насміхалися над Ісусом ті двоє розбійників, так само насміхаються над Ісусом багато людей сьогодні. Навіть у такому положенні, в якому були ці розбійники, коли краще їм було помовчати і подумати про своє життя, адже

це над ними потрібно насміхатися, але будучи за декілька годин до своєї смерті ці люди насміхаються і зневажають Того, Хто може їм дати порятунок. Скільки є таких людей сьогодні, які поступово тонуть у болоті гріха, і ще ї насміхаються і зневажають Бога і те спасіння, яке Бог пропонує для них.

Один пастор писав, що колись, у роки війни, німці скинули були на його місто бомби, які не відразу вибухали, але через якийсь певний час. І от коли бомба ця впала, всі люди поховалися в укриттях. Зі своєї схожанки цей чоловік побачив, що на бомбу сіла зграя горобців, напевно, щоб позрітися. І цей пастор почав махати на горобців, щоб вони втікали звідти, адже скоро може вибухнути ця бомба. А горобці собі далі сиділи, не розуміючи, що той хоче, і ще ніби насміхалися з того чоловіка: „От дивися, який дурний, щось там махає, хоче, щоб ми відлітали звідси, а нам тут так добре, тепленько“. Пізніше бомба вибухнула і цей пастор пише у своїй книзі, що в точно такому ж положенні знаходять дуже багато людей сьогодні, вони є дуже схожі у своїх діях на тих двох розбійників, які злузували з Ісуса.

Але пройшов певний час і розбійник, який висів праворуч Ісуса, докорінно змінив свою думку. Чому так сталося? Коли він побачив Ісуса, котрого вели римські воїни, побачив молотки і цяхи, побачив, як Ісуса покладали на спину і вдибали у його руки і ноги цяхи – цей розбійник був вражений молитвою, котру він почув з уст Ісуса: „Отче! Прости їм...!“ Ймовірно, сам він проклинав тих людей, які його розпинали, а тут чує молитву Ісуса. Як єврей, розбійник зрозумів, що означає ця молитва. Він був вражений, як Ісус молився за своїх убивць. Такої молитви він не те що ніколи не чув, він навіть подумати не міг, що така молитва в такий момент може бути сказана.

Справді, життя і думки цього розбійника помінялися на цілі 180 градусів. Можна сказати, що він підійшов до третього етапу свого життя, коли зрозумівши, хто такий Ісус, потрібно було вибирати – або далі злузувати з Господа, або стати на його сторону. Здавалось би, розбійник устиг сказати Ісусу лише декілька слів, але що це були за слова. Що саме цікаво, що ті люди, які навіть ніколи Біблії в руки не брали, вони прекрасно знають цю історію. І всі люди, знаючи цю історію, ставлять собі її за приклад, бо думають, що як був врятований розбійник в останні хвилини його життя, так і у нас є нібито шанс бути врятованим в останні хвилини життя. Велика кількість людей, маючи це на увазі, думають, що вони будуть жити так, як вони хочуть, а коли стануть старі, або перед смертю просто попросять Бога простити їх гріхи. Але чи будуть мати люди таку сильну віру, яка була у цього розбійника?

Ви ніколи не думали, яка сильна віра була у цього розбійника?

Спочатку він визнає перед Ісусом свою

пробину, що він дійсно заслуговує на покарання. Потім він справді повірив, що Ісус може врятувати його. Ще декілька хвилин тому цей розбійник злузував з Ісуса, тепер же він молиться до Нього, називає Ісуса Господом і вірить, що цей Господь може спасти його. Можна сказати, що своєю вірою розбійник посоромив навіть учнів Христа, бо хоч ті учні три роки слухали Ісуса про те, що його Царство не є цьогосвітнє, та проте вони не зрозуміли того. А розбійник повірив у це, навіть, можливо, не чуючи про це ніколи. Для учнів Христових Ісус помирав, і вони думали, що помирає його Царство. Вони не могли собі уявити, що Ісус може воскреснути і царювати у славі. А розбійник вірив у Христове Царство.

Справді, цей чоловік у останні хвилини свого життя перемінився, і Господь бачив цю переміну. Ми читали з вами про двох розбійників: один по праву руку від Ісуса, інший – по ліву руку. Обидва вони бачили і чули те, що сталося з Ісусом за ті 6 годин, коли Господь був на хресті. Обидва вони помирали, і при цьому тяжко мучилися. Обидва вони були грішниками, але все ж таки один помер у своїх гріхах, жорстокосердий і нерозкаяний. А інший – покався, повірив у Ісуса, попросив про допомогу і був спасений. Чому так сталося?

Ця історія показує нам з вами те, що і сьогодні одна частина людства у своїх діях схожа на одного розбійника, інша частина людства схожа на іншого. Третього варіанту тут немає. Одні люди, хоч і народжуються у гріхах, але, пізнавши Господа, розкаються, просять прощення і вірять, що Бог має силу їх спасти. Інші люди, яких є більшість, так і помирають у своїх гріхах, з жорстоким серцем, до якого Господь не може дістатися. На одних чекає Царство Небесне, яке Ісус обіцяв розбійнику вже сьогодні. А на інших чекає пекло за вчинені гріхи. Отже, два типи людей – до якого типу людей належите ви? На кого ви схожі у своїх діях?

Напевно, саме і для того була написана ця історія про двох розбійників, щоб показати нам з вами, на кого ми є схожі у нашому житті, і що на нас чекає. Мені сумно читати про розбійника, який мав шанс у останню хвилину свого життя покаятися і стати на сторону Ісуса. Мені дуже шкода таких людей, які також і сьогодні мають шанс прийняти Ісуса у своє серце, але які цього не хочуть робити. Можуть, але не хочуть.

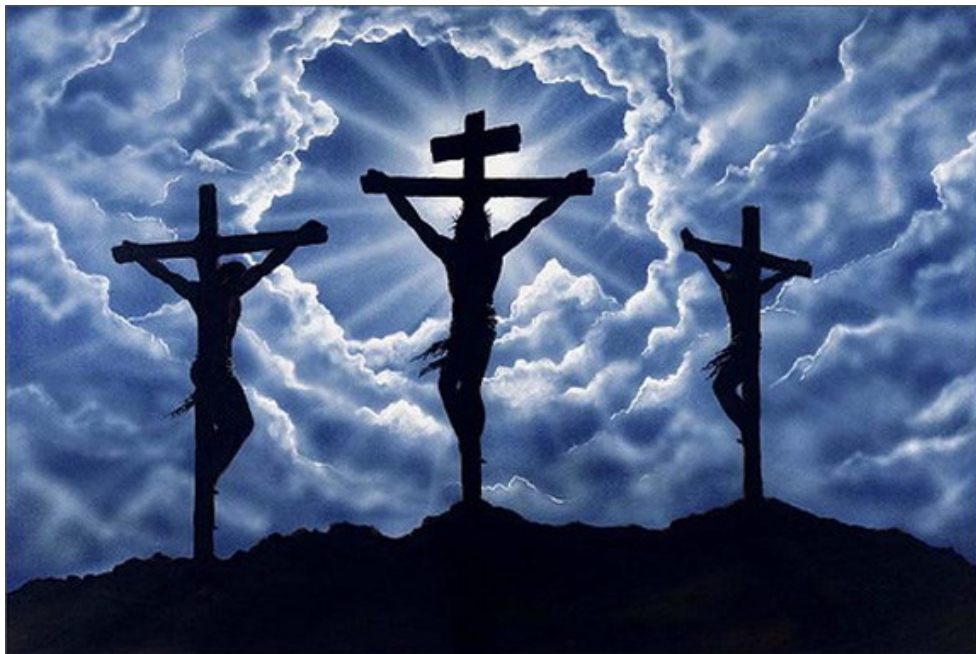
З іншої сторони, мені радісно читати про іншого розбійника, який зрозумів своє становище і покався. Мені радісно читати ті слова, які Господь йому сказав: „*Тю*

будеш зо Мною сьогодні в раю!”

Не в пеклі і не в чистилищі, чи ще десь, але в раю і то відразу,

сьогодні. Мені радісно також за тих людей, які в наш час приймають Ісуса як Спасителя і надіються бути з Ним у Царстві його небесному.

До кого ви можете прирівняти себе?

РОЗДЕРТА ЗАВІСА

*І ось завіса у храмі роздерлась
надвоє від верху аж додоу
(Матв.27:51)*

Була п'ятниця, день, в який страждання Ісуса були найбільшими. Над Ним знущалися, били, Його засудили до страти і Він Сам вимушений був нести хрест до місця Свого покарання. Врешті Його розп'яли і навіть терплячи тяжкі муки, як на хресті, так і йдучи до місця Свого покарання, Він не переставав думати про людей. Він молився за них, просив Небесного Батька простити їм, бо ті люди не знали, що роблять. Дійсно, дивлячись на ці страждання, які так терпів Ісус, нам хочеться плакати, але ще більше плакати хочеться, коли бачиш, як люди сприймають ці страждання. Мало хто в той час серйозно сприймав Ісуса і Його мученицьку смерть, мало хто і зараз задумується над причиною тих страждань Ісуса.

Хотів би разом з вами поміркувати про одне з декількох чудес, яке сталося при смерті нашого Спасителя, а також подивитися на ставлення людей до цього.

У нашому тексті ми читаємо про те, що в останні хвилини життя Ісуса Він почав взивати до Свого Небесного Отця: „*Боже Мій, Боже Мій, нащо Мене Ти покинув?..*” Після цього один з вояків намочив губку в оцет, настромив на тростину і дав пити Ісусу. Через декілька хвилин Ісус гучним голосом скрикнув і віддав Свого Духа. Після цього, як пише євангеліст Матвій, сталося 4 чуда: „*завіса у храмі роздерлась надвоє від верху аж додоу, земля потряслася, зачали розпадатися скелі, повідкривалися гроби, і повставало багато тіл спочилих святих*”. Все це було справді дивно і незвичайно, але саме більш вражаюче є те, що завіса у храмі роздерлась навпіл. Це був дуже важливий символ, який люди повинні були запам'ятати.

Коли я перший раз прочитав цей текст, мені нічого дивного не здалося у цьому, але коли я зрозумів, що це за завіса, я зрозумів велику істину, яку Господь вклав у це чудо. Храмова завіса була дана ще за часів Мойсея, коли він за наказом Господнім побудував у пустелі скинію для Господа. Сама скинія була величенька, проте вона ділилася на дві частини: одна частина, куди мали право заходити тільки чоловіки, інша – яка була відгороджена величезною суцільною завісою, куди мав право заходити тільки первосвященик один раз у рік. Там він приносив жертву перед Богом за гріхи людства. Ця процедура мала відбуватися щорічно. Вважалося, що за цією завісою перебував Дух Божий, і якщо

хтось зі сторонніх просто доторкнеться до цієї завіси, він міг померти. Навіть первосвященика, який входив туди, могли прив'язувати за ногу, щоб, якщо Господь вразить його, можна було витягнути.

Завіса відділяла у храмі місце, яке називали святе святих. Там зберігався ковчег і ще декілька речей. Там було місце Бога. І в храмі Соломона, і в подальшому відновленому храмі було місце, яке відділяла ця завіса, і яке називалося святе святих. Саме тоді, коли Христос віддав Свого Духа для Небесного Отця, ця сама завіса в храмі роздерлась

зверху донизу. В той час в храмі перебували багато євреїв, священиків, первосвященик. Це була вечірня служба перед Пасхою. І тут зненацька всі присутні стали свідками того, як суцільна величезна завіса роздерлась навпіл, і всі люди могли бачити те, що жодна проста людина ніколи не бачила – вони побачили святе святих, місце перебування Бога.

Ця подія з розірваною завісою показала, що церемоніальний закон залишився в минулому, вже більше не потрібно приносити в жертву тваринок, вже більше не потрібно кадити, більше не потрібен був первосвященик, кропління, ковчег, всі ті храмові речі, очищення. Все це минуло. На цьому всьому були побудовані відносини Бога з людиною в Старому Завіті, і вони були символами приходу Месії, який виконає всі обрядові закони, і їм буде кінець. Ісус справді виконав все, і тому завіса в храмі роздерлась навпіл, як знак того, що Бог прийняв викупну жертву Ісуса.

Розірвана завіса звістила про шлях спасіння для всього людства. Зі смертю Христа не тільки євреї могли бути в присутності Господа, але й язичники дістали доступ до спасіння, доступ до істинного Бога. Тепер всі з вірою в Христа можуть бути в присутності Господній і для цього вже більше не потрібні первосвященики, через яких люди спілкувалися з Господом. Тепер кожен особисто може спілкуватися з Богом, без будь-яких посередників. Двері відкрилися, шлях до Господа є вільний.

Я не знаю, наскільки євреї в той момент зрозуміли це, не знаю також, наскільки вони покаялися у тому, що зробили, проте, очевидно, таких людей було дуже мало. Навіть той самий первосвященик, який бачив це все, не впав на коліна і не почав просити прощення в Господа, він так і не прийняв того Месію, якого ж сам видав на покарання. Ми можемо читати, що служби у цьому храмі проходили ще більше ніж 30 років після смерті Христа. Очевидно, священики просто залатали ту розірвану завісу, ніби нічого не сталося. Ніби: „Боже, Ти нам не вказуй, що нам робити, ми самі знаємо”.

Як ви думаєте, чи добре вони поступили? Чи хотів Бог, щоб далі були жертвоприношення, первосвященики, обряди, святість певних місць, приміщень чи предметів? Чи хотів далі цього Господь? Ні. Розірвана навпіл завіса показувала, що в Христі Ісусі все виконалося і тепер Бог не десть там у якомусь певному місці, заховався за завісою, тепер Він кругом, у серці кожного віруючого. Чи добре поступили священики, які намагалися повернути Бога туди, де Він був, які також намагалися поладити завісу у храмі? Чи добре поступають сьогоднішні священики, які продовжують будувати іконостаси, які б відгороджували простих людей від „святе святих”? Чи добре поступає сьогоднішнє духовенство, яке продовжує виконувати всі ті обряди зі Старого Завіту, тим самим ніби зашиваючи назад ту завісу, яку сам Бог роздер? Чи бачили ви коли-небудь щось на зразок свята святих, (відгороджене святе приміщення) у будь-якій протестантській церкві?

Чи добре поступає сьогоднішнє духовенство, яке продовжує виконувати всі ті обряди зі Старого Завіту, тим самим ніби зашиваючи назад ту завісу, яку сам Бог роздер?

Пам'ятаймо, брати і сестри, що через ту розірвану завісу Господь показав, що немає вже більше святих місць, немає вже святих храмів, де є Господь і де нібито Його немає. Господь є скрізь, в серці кожного віруючого, який прийняв те спасіння в Ісусі Христі, який повірив, що Хресто помер і за нього особисто. Господь показав, що Він є поряд кожного з нас, Він є з тим, хто надіється на Господа.

Нехай ця сьогоднішня історія наповнить наші серця бажанням прославляти нашого Господа. Він зробив все для нашого спасіння, Він віддав Себе на хрест за наші гріхи, Він роздер завісу у храмі і бажає бути не десть в якомусь окремому місці, а в серці кожного з нас. Бог все зробив для нас, невже ж тоді ми не приймемо Його, невже ми будемо сумніватися в Його любові до кожного з нас? Нехай Господь нам допоможе прийняти це, повірити в таку Божу любов, адже це так просто і так радісно. І нехай наші серця наповняться бажанням бути з нашим Господом навіки.

Дорогі брати і сестри!
Запрошуємо вас відвідати сайт
"Реформатський погляд":
<http://reformed.org.ua>.

Цей сайт присвячений реформатському руху в слов'янському світі в цілому і Україні зокрема. Ви знайдете тут багато різних статей, пов'язаних із минулим та сьогоденням реформатського богослов'я, духовності та церковного життя. Сподіваємось, ці матеріали сприятимуть розвитку біблійного та реформатського богослов'я у слов'янських країнах. Для досягнення цієї мети ми пропонуємо власні переклади статей реформатських богословів з Нідерландів, США та інших країн. Крім цього, ми публікуємо "класичні" праці різних християнських теологів минулого і сучасності. Ми не завжди погоджуємось із усім, що вони пишуть, проте ми вважаємо, що реформатське богослов'я глибоко вкорінене у вченні отців церкви, і прагнемо перейняти найкраще із інших християнських традицій – в межах, у яких вони відповідають Слову Божому як джерелу мудрості.

Запрошуємо також взяти участь у форумі, на якому обговорюються питання, пов'язані із реформатським рухом в його найширшому розумінні.

ХРИСТИЯНСЬКА БІБЛІОТЕКА

Християнські подарунки, які проповідують

Біблії, книги, відео- та аудіо продукція, сувеніри

м.Свалява, вул.Борканюка (біля муз.школи)

тел.050 6665549

працюємо: пон.-п'ятн.: 10.00-16.00

- Технічний редактор: Мурза Вячеслав
- Члени редколегії: Мурза В.В., Пилипенко В.В., Молнар Шандор
- НАША АДРЕСА:
- вул.Визволення 164/1, м.Свалява
- Закарпатська область, Україна, 89300
- Телефон: (03133) 73061 e-mail: uerc@ukr.net
- *****
- Тираж видання: 1000 примірників.
- Періодичність – раз у два місяці
- Газета розповсюджується за пожертви

